

VJEZD ŠÉFA | BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ

„Rozjásej se, sijónská dcero, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, osličím mláděti.“ (Za 9, 9)

Tiché šumění limuzín vedených policejním doprovodem s modrou blikačkou a červenou stopkou. Kouřová skla chrání osazenstvo před příliš zvědavými pohledy normálních smrtelníků. Ještě předtím, než auta úplně zastaví, vyskakuje osobní tajemník a otvírá zadní pravé dveře. Pak jejich tlumené zabouchnutí, navozující pocit jemně zavírané knihy. Houf reportérů, blesky, televizní komentátoři hýbou ústy, chlupaté mikrofony směřují k vzácnému hostu. Dav za policejním kordonem jásá a ječí, někdo píská.

Kapsáři vyhlížejí dobře přístupnou oběť. Opilec sedící na obrubníku chodníku scénu pozoruje a prozřetelně radí návštěvě, aby zase co nejrychleji odjela tam, kde je doma.

Tak dnes přijíždějí králové, mocnáři, velcí šéfové. S doprovodem a s namyšleností, že oni vědí. S nadhledem nadlidí, jimž leccjaké obyčejné trampoty obyčejných tvorů připadají z kapitánského můstku naprosto nepodstatné.

Ne tak zachariášovský král.

Nejde o rozdílnost dobových manýr a vybavenost vozového parku; i tehdy totiž vjížděli mocní a slavní na koních s ekvipáží, s houfem zbrojnošů, v lesku a nádheře osudem vyvolených k záchraně lidstva. Ten předpovídaný, který má být důvodem jásavého hlaholu sijónské dcerky, na vlastní kůži zakusil, že může něco pro druhé znamenat pouze tehdy, když se sám dostane až na dno svých sil.

Není nafoukaným spasitelem hrdým na své schopnosti, ale vděčným a pokorným příjemcem Boží milosti a jeho záchrany. Vždyť od něj plynou veškeré „schopnosti“, řecky charismata. V tom se projevila Kristova spravedlnost, že pochopil nadřazenou a nade vše vyvýšenou spravedlnost Boží.

Na oslátku pokořený král přináší zvěst o blízkém Hospodinu; o Bohu, který je člověku tak blízko, jak nikdy nemyslel. O Hospodinu, který inspiruje svého služebníka Ježíše k tomu, aby ve smyslu starého proroctví vsedl na osla, ale nedojel na něm až k trůnu slávy, nýbrž až ke kříži. O Hospodinu, který jej zmocňuje k tomu, aby sám spojil ve svém činu v-sobě-napnutou starozákonní tradici a dovedl ji k naplnění: trpící služebník a mocný Mesiáš v jedné osobě.

Přivází zvěst o Hospodinu, který zachraňuje člověka prostřednictvím jeho bližního. Na základě Jeho rozhodnutí a odvahy prožít lidskou opuštěnost až za hranice možného. Ježíš učinil první krok, aby ukázal, jak rozumí zvěstování Boží záchranu: nikoliv jako pouhému slovu, které se jaksi podivně v duši naplní, nýbrž jako apelu k vlastní akci na místě Božím a v jeho síle. Druhý krok pak již závisí zcela na Bohu.

Že je to příliš namyšlený postoj, málo pokorný, málo spoléhající na Boží milost a jeho autentické spasení? Opak je pravdou: Právě z vděčnosti za vlastní vykoupení a záchranu od Boha přijatou, z vděčnosti za setkání, v němž jsme v bližních potkali svého Pána, smíme v jeho síle vzít jeho apel vážně a jeho zvěstovanou spravedlnost pokorně činit. Smíme se stát „živou zvěstí“, jejímž symbolem byl svého času Ježíš na oslátku. A nemusejí přitom cvakat závěrky fotoaparátů, znít křik a jekot, ani svítit reflektory, ani šumět limuzíny.

Na základě textu Bohdana Pivoňky upravil Dan Páleník